DURE ROMANTIEK

*

EEN CADEAU VAN 18 MILLIOEN GULDEN

ONS Nederlandsche volk heeft door de eeuwen heen den roep van nuchterheid en werkelijkheidsbesef gehad. Wanneer men tot een Nederlander zegt, dat hij een idealist is, dan bedoelt men daarmede in onze rijke taal, iemand die idealen koestert en daarom hooge achting verdient, maar tevens proeft men daarbij een achtergrond van: maar hij staat niet met beide beenen op den grond, dus heelemaal in orde is het niet. Wanneer men zegt, dat hij romantisch is, dan is het goede al veel minder overheerschend, omdat de bodem van de werkelijkheid verlaten is en het zweven begonnen. De derde trap is, en nu wordt het bepaald verwijtend, dat men iemand beschuldigt een phantast te zijn. Dat is dan eigenlijk niet veel beter dan „hij heeft ze niet alle vijf" of „hij is een oplichter".

De mooiste combinatie is nuchterheid en werkelijkheidsbesef, gedragen door een groote mate van idealisme. Zoo dient een volk te worden geleid; daartoe dient een volk te worden omhoog gestuwd, dan is het tot groote dingen in staat.

Nu bijna tien jaren werken wij, nationaal-socialisten, aan deze combinatie van nuchterheid, werkelijkheidsbesef en idealisme, hetgeen goed begrepen en goed uitgevoerd nationaal-socialisme kan en moet zijn.

Wij weten, dat een volk een Godsgedachte is, die wij hoog moeten houden, die wij niet mogen laten aantasten door het gif der volksverdeeldheid, dat wordt gebrouwen door de politieke partijen en den klassenstrijd. Sociale gerechtigheid moet heerschen in een volk, wil er werkelijk sprake zijn van een Volk. Het geheele program der Nationaal-Socialistische Beweging is één stuk nuchterheid en werkelijkheidsbesef op den grondslag van hoog idealisme.

Ons Godsvertrouwen, onze liefde voor Volk en Vaderland, onze Eerbied voor den Arbeid, de drie bronnen van ons nationaal-socialisme — zij spreken dezelfde taal.

In de jaren van ons bestaan hebben wij nimmer de nuchterheid en den werkelijkheidszin uit het oog verloren, noch ons idealisme verloochend. Toch konden wij slechts een minderheid van ons Volk bereiken, omdat een geraffineerd samenstel van leugen en bedrog het uitzicht op de werkelijkheid voor honderdduizenden onmogelijk maakte. De romantiek en de phantasterij, de dwaasheid en de oplichting, zij overheerschten de nuchterheid, den werkelijkheidszin en het idealisme. Het is wonderlijk, maar het is zoo. Van 10—15 Mei kwam de klap, die ons volk eigenlijk weer met de beenen op den grond had moeten doen belanden. En werkelijk, gedurende meer dan een maand scheen het gezond verstand te zijn teruggekeerd. Eilacie, toen begon het zweven nog erger dan ooit te voren; de tienduizenden natuurlijk niet te na gesproken,

die besef hebben gekregen van de Europeesche revolutie van heden.

Het toppunt van phantasterij is verleden week bereikt, toen in Amsterdam en enkele andere plaatsen in Nederland werd gestaakt in voor de bezettende macht belangrijke bedrijven.

Daar is dan een Duitsch volk van tachtig millioen menschen, die in een strijd op leven en dood gewikkeld is en hier de macht in den meest volstrekten zin van het woord kan uitoefenen. In dit bezet gebied zijn er dan lieden, die eens zullen laten zien wat zij kunnen. Zij gaan staken ....

Een kind kan weten, dat dit niet kan noch zal worden geduld. Een kind kan weten, dat het waanzin is. De phantasten doen het tòch. Resultaat: 18 millioen gulden boete voor het Nederlandsche volk! Wat moet er van ons Volk worden, als het zich in zulk een harden tijd als wij nu beleven, zulk een dure romantiek veroorlooft? Het tragische wint het van de belachelijkheid.

♦

LATEN wij enkele grepen doen uit het verleden. Toen de N.S.B. in 1931 begon, zwijmelde Nederland in een Volkenbondsroes. De Volkenbond maakte leger en vloot overbodig, de gebroken geweertjes waren in hoog aanzien. Pal daartegen in komt de N.S.B. met de laconieke mededeeling: „Wij gevoelen een intensen afkeer van het voortdurend geloei en geblaat van onze vredesmaniakken, die op de meest onbeschaamde en opdringerige wijze te Genève een rol probeeren te spelen".

Toen kwam het jaar 1935, waarin Mussolini Abessinië binnentrok en de lucht hier daverde van „leve de Negus", „leve de Volkenbond". Wij zeiden eenvoudig: Italië verovert koloniën, precies zooals Nederland en Engeland hun koloniën hebben veroverd. De solidariteit van het blanke ras gaat bovenal. De Volkenbond is een onzedelijk misbaksel tot niets in staat.

Groote woede bij de officieele volksvoorlichters. Binnen het jaar kregen wij voor 100 pCt. gelijk.

Daarna begon het gezwijmel in Oxford-beweging, E.d.D. en Bellamy eenerzijds en een weermachtsbedrog anderzijds. De weermacht, die onder leiding van alle politieke partijen van de S.D.A.P. tot en met Colijn van 1919 tot 1936 systematisch was kapot geslagen, zou in korten tijd als een machtig instrument worden opgebouwd tegen fascisme en naziïsme! Onzin natuurlijk! Om een weermacht op te bouwen moet er een geordend en offerbereid volk zijn en een krachtige doelbewuste leiding. Noch het één, noch het ander was voorhanden, zoodat het resultaat was een geldverspilling op ongekende schaal, minstens duizend millioen gulden, zonder ander resultaat dan verrijking van een aantal vriendjes.

Intusschen maakte men in de kranten en met behulp van preeken en films, ons volk wijs, dat Nederland onneembaar was en de hoogste regeeringspersonen tot den laatsten snik stand zouden houden. (Zij waren intusschen bezig de koffers te pakken, na het goud alvast vooruitgestuurd te hebben).

Toen kwam de „oorlog" van 10—15 Mei. De lucht daverde van de leugens over de geweldige hulp, die uit Frankrijk en Engeland onderweg was. Door de radio klonk „de oude vertrouwde stem", die tot taak had gekregen ons volk te bedriegen tot de heeren zich in veiligheid hadden gesteld. Men kan zonder de geringste overdrijving zeggen, dat honderden van onze jongens vielen met de leugens der regeering nog toeterend in hun ooren.

De enkele dagen „oorlog" bewezen de onmacht der democratie en haar schaamtelooze leugens. Met een plof kwam ons Volk uit de nevelen der

phantasterij weer op den beganen grond. Geschaafd, geschramd, met vuile kleeren, bulten op den kop, maar overigens weinig beschadigd.

Zie zoo, dachten wij, twee voordeelen zijn er. Ten eerste heeft het kort geduurd en ten tweede heeft nu iedereen gezien, hoe ons volk bedrogen is. Nu zal het tot zichzelf inkeeren. Nu zullen de nuchterheid en de werkelijkheidszin terugkeeren. En inderdaad geschiedde zulks. Van 15 Mei, tot laat ons zeggen einde Juni, leefde ons volk in het juiste besef, dat het door de heeren democraten verraden was, dat het oude voorgoed was heengegaan en een nieuw tijdperk zijn intrede had gedaan.

♦

EN toen herrees als een soort spookverschijning de romantiek in den slechtsten zin van het woord — ja, de meest gevaarlijke phantasterij, alsof er geen 10—15 Mei geweest was. Met Bernard-anjers, kipperingetjes, ozo-tjes, begon het; daarna kwamen de ernstiger vormen van richtingborden vernielen, draden doorknippen enz. De meest onzedelijke uitingen als daar zijn moordbedreigingen tegen nationaal-socialistische volksgenooten en pleizier hebben in Oranje-bommen, welke zonder eenige militaire schade aan te richten, tientallen onschuldige Nederlandsche vrouwen en kinderen vermoorden, laten wij nog terzijde als uitingen van geestelijke verwording in een revolutietijd.

Wat nu de laatste weken geschiedde, is eenvoudig verbijsterend. Honderdduizenden werkloozen zijn met hun gezinnen jarenlang systematisch te gronde gericht; jonge gestudeerden konden geen werkkring meer vinden en geen gezin meer stichten. Dat alles gaf het Nederlandsche volk van 1934—1940 geen aanleiding tot eenig verzet.

Maar nu aan de Jodenoverheersching en de Jodenterreur ten behoeve van het welzijn van het Nederlandsche volk door de Duitsche bezettende overheid een eind wordt gemaakt, nu zullen de verdwaasden eens laten zien, dat zij er ook nog zijn. De studenten gingen in staking. Weg studie aan de Universiteit van Leiden, weg studie aan de Technische Hoogeschool in Delft.

De arbeiders in de bedrijven in Amsterdam, Hilversum enz. gingen in staking. Met een handomdraaien maakt de bezettende overheid daaraan natuurlijk een einde en legt het Nederlandsche volk een boete op van 18 millioen gulden!

Als wij, nationaal-socialisten, geen Nederlanders waren, die ons met iedere vezel aan ons Volk verbonden gevoelden, dan zouden wij alleen het belachelijke zien. Nu zijn wij getroffen door zooveel dwaasheid en vragen ons af, of het werkelijk de bedoeling is van de reactionnairen, de anti-nationaal-socialisten, om ons Volk geheel te gronde te richten.

Zijn de moeilijkheden van ons Volk nog niet groot genoeg? Moet dan letterlijk alles kapot gemaakt zijn, vóórdat wij als goede Nederlandsche nationaal-socialisten den opbouw zelfstandig kunnen leiden?

Begrijpen de reactionnairen dan niet, dat Engeland den oorlog reeds verloren heeft, dat dit maar goed is ook, want dat de terugkeer van Engeland op het vasteland van Europa alleen

den volledigen chaos in Europa ten gevolge zou hebben. Is er iemand zoo onnoozel om te denken, dat de Duitsche millioenenlegers zonder slag of stoot Frankrijk, België, Nederland zouden ontruimen? Is er iemand, die niet begrijpt, dat in zulk een geval de oorlogsdagen van 10—15 Mei honderdmaal zoo erg zouden terugkeeren? Het schijnt zoo, hoe onbegrijpelijk dit ook is.

Maar anderzijds wordt systematisch en met beleid aan den wederopbouw van ons Volk en ons Vaderland gewerkt op de eenig mogelijke wijze n.l. in nauwe samenwerking met het nationaal-socialistische Duitschland van Hitler. Er komt een nieuw Europa, het wordt gevormd in deze jaren. Hitler en Mussolini maken het. Wij Nederlandsche nationaal-socialisten wij vechten met verbetenheid, maar met een lichtglans in de oogen en onverstoorbaar vertrouwen in het hart voor ons Volk en ons Vaderland, om het een plaats te doen verwerven in dit nieuwe Europa. Wij doen dit niet door de betaling van twee kwartjes per jaar, maar door den volledigen inzet der persoonlijkheid. Wij willen bondgenoot, vriend en broeder zijn van het Duitsche volk in het nieuwe Europa. Wij gevoelen ons op leven en dood aan elkander verbonden.

In deze dagen van dure romantiek en phantasterij, van afbreken en sabotage door de verdwaasde reactionnairen, is een Nederlandsch bataillon gevormd van jonge mannen, die in den oorlog mede zullen optrekken, schouder aan schouder naast Duitschers, om te laten zien, dat wij niet alleen met woorden, maar door daden willen toonen, dat wij bereid zijn te vechten voor een eervolle plaats in het nieuwe Europa.

Ik doe een beroep op de tienduizenden nuchtere werkelijkheidsmenschen, die idealist zijn, die ons Volk en ons Vaderland lief hebben, en die nog niet toegetreden zijn tot onze gelederen om zich te keeren tegen de dure romantiek der verdwaasden, waardoor ons Volk wordt geschaad en naast en met ons te komen staan. Naast ons, de veel gesmaden, van wie de geschiedenis zal gewagen als van diegenen, die de werkelijke vaderlanders waren, hun plicht deden en offerden en daarom dragers zullen zijn van de Europeesche revolutie in de Nederlanden.

UTRECHT, 5 Maart 1941.

MUSSERT

OVERDRUK UIT „VOLK EN VADERLAND" VAN VRIJDAG 7 MAART 1941